

LUCIA
SASKOVÁ

Dokonalá

LUCIA
SASKOVÁ

Dokonalá

LUCIA SASKOVÁ

Dokonalá

Copyright © 2026 by Lucia Sasková
Cover design © 2026 by Adrián Macho
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ,
Bratislava v roku 2026 ako svoju 2 730. publikáciu v elektronickej
podobe.

Editorka Anna Pokorná

Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan

Obálku navrhol Adrián Macho.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.

Miletičova 23, 821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0790-1

Aký je rozdiel medzi dobrom a zlom? Kde je hranica, norma alebo ukazovateľ toho, ktorý čin je dobrý a ktorý zlý? Ktorý človek je dobrý a ktorý zlý? A kto má vôbec právo o tom rozhodovať? Každý robí v živote chyby. Ale možno nerobím chyby. Možno ja som tou chybou. Chyba v genetickom nastavení všetkých neurónov, čo sa dedia z generácie na generáciu, a moje chromozómy – či ako sa tie genetické záležitosti volajú – žijú hlboko v mojom vnútri, či chcem, či nechcem. Môžem sa snažiť ich potlačiť, ignorovať, predstierať, že tam nie sú, alebo sa snažiť žiť dokonalý život, počas ktorého by nikomu ani nenapadlo, že ich mám, a dať si pozor na to, aby na to nikto ani neprišiel. Nemožné? V podstate. Odvážne? Možno. Dokonale? V každom prípade! Jedine, že by nie...

„Je dnes vaša klientka schopná pojednávania?“

„Áno.“ Kedy sa to stalo? Kedy som prestala byť schopná hovoriť sama za seba? Je to tu zas, niekde nastala chyba. Alebo som ja niekde spravila chybu? Nie som si toho vedomá, takže som tu len preto, aby som všetkým dokázala, že ja chyby nerobím! To, že mi nevyšiel jeden jediný plán, ešte neznamená, že je to chyba! Alebo áno? Ako je vôbec možné, že to dospelo až sem?

1

Úvodná kapitola

KAŽDÝ Z NÁS SA NIEKEDY OCITOL v situácii, keď veľmi potreboval niečo zmeniť, niečo urobiť. Uvedomil si, že sa zasekol v niečom, čoho súčasťou nikdy nechcel byť, a zrazu je to tu, definitívne a nemenné. Nie je možné pohnúť sa akýmkoľvek smerom, pretože každý je označený červenou stopkou väčšou ako celý človek. Stopka, varovanie, policajná páska, rádioaktívny odpad, zákaz vstupu, život ohrozujúce nebezpečenstvo, hocičo, čo si viete predstaviť, čo vás presvedčí, aby ste kráčali stále dookola v bezpečnom kruhu. Nenávidíte ho, ale je to stereotypná a pohodlná nespokojnosť, v ktorej sme už takí zacyklení, že vystúpiť zo zabehnutých a hlbokých koľají nám ani nenapadne. Pretože život ohrozujúce tabule sú tam už tak dlho, že aj keby neboli už dávno platné, nedozvieme sa to, pretože to neskúsime. Myslíme si, že máme svoj život pevne v rukách, masku, ktorú sme si denne nasadzovali, už ani neskladáme a vo svojej bubline kráčame každodenným stereotypom sebavedome a spokojne. Dokonca

pociťujeme akúsi hrdosť, ako keď narkoman vydrží rok bez drog, alkoholik bez alkoholu. Ja som dokázala žiť život bez života. Usmievať sa bez emócií, plakať bez slz, ráno vstávať a večer si líhať ako správne naprogramovaný robot. Poznala som riziká, ak to poruším, preto som žila podľa vzoru ostatných, keďže môj vlastný život už od malička nespĺňal žiadne spoločensky akceptovateľné normy. Nemusel mi to nikto povedať, jednoducho to tak bolo.

Podviedla som svojho priateľa, s ktorým som už niekoľko rokov v láskyplnom vzťahu spĺňajúcom všetky atribúty bežného priemerného zväzku. Takže si nehovoríme, že sa ľúbime, hádame sa, spávame spolu len výnimočne a jediné, čo rešpektujeme, je pár domácich pravidiel, pretože vieme, že keď to tak nebude, budeme sa zase hádať, a ani jeden z nás už na to nemá energiu. Ani neviem, prečo som to urobila. Bola som zvedavá, aké to je. Nevera je v dnešnej dobe taká častá, že musí byť asi skvelá. Podvádzajú ženy, muži, ženatí, slobodní, pekní aj tí škaredí, prečo by som to neuskúsila aj ja?

A teda čakala som, že to bude náročnejšie, keď toľko ľudí robí okolo toho takú vedu. Dohodnúť sa s niekým, že si to rozdáte, je otázka niekoľkých minút. Nájst vhodné miesto tiež. Samotný akt vlastne ani nie je dobrý, pretože ste dvaja cudzí ľudia a museli by ste mať extrémne veľké šťastie, aby bol výsledkom skvelý

dokonalá

sex. Ale pozornosť, ktorú zrazu získate, stojí v podstate za to. A o tom to zrejme celé je. Každý hľadá, čo mu chýba. Pozornosť, úsmevy, zábava, šarm, vášeň, dokonalá vôňa toho druhého. Žiadna povinná rýchlovka len preto, že je streda.

Sedím v kúpeľni na práčke, čistím si pedantne zuby a tak veľmi sa snažím tváriť normálne, až mi to pripadá, že to preháňam. Lenže jemu by ani nenapadlo, že to urobím. Dokonca som si istá, že ma podvádza aj on. Má na to množstvo času a príležitostí. Jeho ego by si nenechalo ujsť ani jednu jedínú ženu, ktorá o neho čo i len zavadí pohľadom. Lenže mne je to jedno. Nie sme spolu týždeň ani mesiac, ale nefunguje nám to. Neviem, či niekedy vôbec fungovalo. Je mi ukradnuté, kde strávil večer, keď príde neskoro. Alebo v ktorej posteli sa zdržal po práci. Či po kom musel tepovať zadné sedačky. Nikdy by mi ani nenapadlo pátrať, či niekoho má, alebo nie. A práve preto sme zrejme stále spolu.

Tak dlho som odmietala vzťah, až som skončila v dokonalom vzťahu s dokonalým mužom, ktorý by sa dal nazvať aj manipulatívnym, narcistickým prasaťom. Dokonalým, samozrejme. Pretože to bolo jediné, čo dokázal naozaj presvedčivo predvádzať na všetky strany. Uznávam, aj mne. Ružové okuliare som si skladaf nemusela, pretože som ich nikdy ani nemala. Ale vtedy boli chlapi ako on tak nejako „in“. Prvý rok som sa učila, ako to vo vzťahoch funguje. Randenie, cestovanie, romantika, prvý sex, prekvapenia a darčeky, aby

bol aj druhý, po treťom spoločné bývanie, dovolenka, prvá hádka, udobrovanie, vynahrádzanie, ospravedlnenie. A potom všetko odznova, ale pri každej ďalšej hádke menej a menej vzájomnej dôvery a úcty. Sklamanie zo vzťahov ako takých som prestala predstierať o rok neskôr. Neskôr som rezignovala viac, ako som bola presvedčená, že vôbec dokážem.

Sledovala som, ako prichádza v deravých boxerkách k umývadlu a berie mi z rúk zubnú pastu. Brnkne mi po bradavke týčiacej sa pod voľným tričkom. Len tak, lebo môže. Sme predsa pár. Môže všetko, čo sa mu zachce, som predsa jeho! Zasmeje sa. „Nepreháňaš to už?“ Čo má na mysli? Nechápavo som sa zamračila. „Drhneš si tie zuby už asi desať minút.“

„Hm,“ zoskočím z práčky, zohnem sa k prúdu vody a on sa o mňa obtiera rozkrokom, chytá ma za bedrové kosti. Priráža a vydáva zvuky ako z porna a sleduje sa pritom v zrkadle. Mlčky si vypláchnem ústa a položím kefkú na miesto. Pociťujem nutkanie ujsť z malej kúpeľne, mám dojem, že v nej nie je dostatok vzduchu pre nás oboch.

V kuchyni si nalejem pohár vody a na niekoľko dúškov ho vypijem. Len preto, aby som mala chvíľu sama pre seba, kým on trávi čas v kúpeľni predtým, než bude šaškovať v spálni. Mala by som byť znepokojená, zhrozená sama zo seba a malo by ma zožierať svedomie. Ako naposledy moju jedinou kamarátku, ktorá to urobila svojmu priateľovi. Po šiestich rokoch vzťahu a nie prvýkrát. Okej, nie som nervózna, som iba smädná a potrebujem ešte pár hltov, veď sa dokopy nič ne-

dokonalá

stalo a on sa to v živote nedozvie. Život ide ďalej a ja nemám najmenší dôvod na výčitky. Niežeby som ich mala. Nie, kým som s ním. S chlapom, s akým byť ani nechcem, ale vzťah s idiotom vás veľa naučí, takže napriek tomu s ním stále som.

Aké to bolo? Fajn! Hovorí sa, že prvý sex býva plný omylov a trápnych situácií. Ale nie, keď viete, že bude zároveň aj posledný. V tom prípade idú obaja naplno. Ženy chcú na to spomínať so vzrušením, chlapi chcú, aby tak spomínali práve na nich. Ja vlastne ani neviem, ako sa volal, aj keď sa predstavil. Začalo sa to jednoduchým odkazom na zdrape papiera v podniku, kam som večer zašla s kamarátkou – nie tou – na víno. Kamarátka je vlastne silné slovo. Bývalá spolužiačka ma kontaktovala s tým, ako sa mám, potom chcela ísť na obed alebo večeru a neskôr na čokoľvek a kamkoľvek, čo mi malo napovedať, že ju vôbec nezaujímá, ako sa mám. Úplnou náhodou som ju však stretla niekoľko dní dozadu v obchodnom centre, uverila nášmu dokonalému predstaveniu a bola presvedčená o tom, že mám veľa peňazí a ona je tá pravá na ich správu a poradenstvo.

„Áno? Ahoj! To je už toľko? Prepáč, som s kamarátkou na víne a úplne sme zabudli na čas. Fakt? Okej, ďakujem, sme v tom bare, kde sme sa spoznali, okej, ahoj.“ Usmiala som sa na spolužiačku, ktorá už mala pred sebou rozložené akési grafy. „Prepáč, ale skutočne si nemôžem dovoliť žiadne investície ani sporenia.“

„To si myslia mnohí, ale aj keď investuješ správne len päťdesiat eur, o rok z nich môžeš mať v priemere

tisíc a o päť rokov desaťtisíc. A musíš uznať, že to sa oplatí.“

„Okej, ak mi dáš zmluvu, ktorou mi to zaručíš, ozvi sa mi, ja už musím ísť, príde po mňa priateľ, aby som nemusela ísť domov taxíkom.“ Poprosila som čašníka o účet, ktorý ma nechala zaplatiť, spýtala sa ma ešte na životné poistenie, no to som už bola na odchode. Prešla som pár krokov k parkovisku a posadila sa do auta.

„Ďakujem, naozaj, nie som dobrá v odmietaní najvýhodnejších investícií.“

„Fakt nemáš za čo, vlastne som to urobil veľmi rád.“ Jeho úsmev bol oveľa krajší ako ten, ktorý som mala doma a ktorý sa už ani nedal nazvať úsmevom. Išlo to rýchlo a ja som o pár krátkych chvíľ celkom ochotne odhadzovala kusy oblečenia na jeho gauči. Bol neuvěřiteľne milý a správal sa ku mne pekne, akoby nešlo len o sex. Jeho dotyky boli nežné, bozky vášnivé, pýtal sa, čo sa mi páči a čo chcem. Keď sme skončili, hladkal ma, priniesol mi vodu, a až keď som si uvedomila, že sa to skončilo a pobrala sa na odchod, ponúkol mi odvoz. Rozlúčil sa so mnou bozkom na pery, už len priateľským, tým istým pekným úsmevom a zakývaním.

Iba spomienka na to, čo sa medzi nami dialo pred pár hodinami, mi zlepšila náladu. Niekedy stačí tak málo.

„Čo ti zas je?“ prerušil moje myšlienky a prázdny pohár mi takmer vyletel z ruky.

„Nič,“ mávla som a cúvla od neho. Potrebovala som medzi nami čo najväčší priestor.

„Veď vidím, že si zdutá.“

dokonalá

„Nie som, vážne, len sa necítim dobre.“

„Ja ti spravím dobre,“ schmatol ma akože vášnivo. Pretože to inak nevedel. Pretože jedna z týchto každodenných narážok sem-tam vyšla. Preniesol ma do spálne.

„Prestaň, prosím ťa,“ odtisla som od seba jeho ruky.

„Vieš, že neprestanem,“ povedal seabavedome, no znelo to skôr úlisne. Vedela som, že neprestane. Ak by som ho donútila prestať, bola by z toho nekonečná hádka a dostala som odporúčanie, že mám so sebou už niečo robiť.

„Kriste, takúto mokrú som ťa už dlho nezažil.“ Vítal sa v mojom vnútri, akoby tam niečo hľadal, snažil sa jazykom hrať s klitorisom, hoci netušil, kde sa nachádza, a druhou rukou mi stláčal prsník ako antistresovú loptičku. Zavrela som oči a jednoducho počkala, kým dostane, čo chce. Pretože to bolo jednoduchšie, rýchlejšie a ženy to tak jednoducho robia. Automatické pohyby, dotyky, o ktorých je presvedčený, že ma dovedú na vrchol blaha, jazyk tam, kde bol ešte pred chvíľou penis niekoho iného. Okrem iného. Neprijemné, možno nechutné a nehygienické, no mňa to pobavilo. Aspoň niečo na tejto bizarnej situácii. Hraním orgazmu som sa zbytočne nevyčerpávala, nebolo treba. Skončil s tým groteskným natriasaním, fučaním a vrčaním, až kým nevytvoril grimasu, pri ktorej vždy doslova zvýskol o dve oktávy vyšším hlasom, a konečne zo mňa zliezol. Pobožkal ma na kútik úst a okomentoval svoj výkon v superlatívoch. To, že celý čas na neho znudene civiem a že zo mňa nevyšiel ani najmenší ston, si ani nevšimol. Keby sa ho na to spýtal niekto

z kamarátov alebo kolegov, bol by presvedčený, že som dosiahla orgazmus. Možno aj dvakrát!

Počkala som, kým zaspí, a bez emócií sa presunula na gauč. Občas, keď chrápal, som to robila. Vždy sa na tom ráno zasmial, pretože nič nevydržím, som slabý kus, správny chlap chrápe a v konečnom dôsledku je moja chyba, že chrápe.

Zakryla som sa dekou a necítila sa nijako. Pocity nikdy neboli moja silná stránka, ale ženy na mojom mieste by nariekali, ľutovali sa, volali najlepšej kamarátke a boli zničené z toxického vzťahu. Dokonca sex s vlastným frajerom, s ktorým nesúhlasili, by považovali za znásilnenie a týranie. Nová doba je akási precitlivená. A čo ja? Nič. Necítila som absolútne nič, z čoho by som bola frustrovaná či zneužitá. Náš vzťah nebol vzťahom, aký mali ostatní. Náš sex bol jeho sexom. Zamyslela som sa, či som k nemu niekedy vôbec niečo cítila. Aspoň malé, malilinké sympatie, kamarátstvo alebo nejakú výhodu, ktorá mi stála za to, aby som v tom pokračovala.

Bola už hlboká noc, keď som si pomenovala všetko správnymi slovami a položila si jedinú otázku – prečo som ešte stále tu?

2

Kapitola o kameni

... A NAŠLA RIEŠENIE PROBLÉMU. Jednoduché, jediné a efektívne. Odísť. Utiect'. Zmiznúť. To som celá ja. Vypariť sa zo zemskeho povrchu a tváriť sa, že neexistujem. Užívať si slobodu, ktorú zrazu získam, zhlboka dýchať čerstvý vzduch a nemyslieť na nič a na nikoho. Žiť tu a teraz, pre prítomný okamih, nie pre to, čo bolo či bude. Pousmiať sa nad tým, že ma ľudia zháňajú a boja sa o mňa. Nie však natoľko, aby zalarmovali políciu, ktorá by moje kroky vypátrala asi celkom rýchlo. Nie je to totiž prvýkrát a zrejme ani naposledy, vedľa, že sa skôr či neskôr aj tak vrátim. A v konečnom dôsledku ľudí, ktorí by si všimli moju neprítomnosť, zrátam na prstoch jednej ruky. To, že by ich mohlo byť viac, je len výplod mojej fantázie a predstavy dokonalého života, ktorý neexistuje, iba som sa ho naučila dokonale predstierať.

Je to ako hra, ktorá deťom nenápadne určuje v živote smer. Chlapci túžia byť policajtmi, hasičmi, tak sa hrajú, že zachraňujú svet. Majú zbrane, putá aj zločin-

cov. Dávajú do toho všetko, pretože už ako deti v nich vidia hrdinov a chcú byť ako oni. Prečo? Čo ich k tomu vedie? Čo im v detstve chýba a čo potrebujú? Dievčatá chcú byť princeznami, popoluškami či snehulienkami, tak si oblečú rovnaké šaty a na chvíľu sa nimi stanú. Potom hľadajú svojich princov, ktorí ich zachránia zo zakliatej veže a stanú sa kráľovkami. Pretože všetky dievčatká chcú, aby zvíťazilo dobro nad zlom a žili šťastne, až kým nepomrú. Ja chcem byť len dokonalá žena s dokonalým životom, tak sa doň ponorím aspoň na chvíľu, kedykoľvek je to možné.

To, že nastali problémy v raji, nie je predsa moja chyba. Do nášho vzťahu som dala všetko. A rovnako doň dal všetko aj môj priateľ. Doslova obetoval celé svoje skutočné ja.

Potrebovala som na to trochu času, ale uvedomenie a priznanie problému je základ, bez akého sa žiaden problém nedá riešiť. A potom to už ide ľahko a inštinktívne.

Som na letisku o niečo skôr, presnejšie sedem hodín a dvadsaťtri minút pred odletom. Mám so sebou jeden podpalubný kufor, do ktorého som zbalila všetko, o čom som si myslela, že sa mi neskôr zide, a jednu víkendovú tašku cez rameno s vecami, o ktoré by som veľmi nerada prišla, ak by sa kufor stratil. Rýchlo prechádzam davom zmätených cestujúcich a napriek tomu, že mám zrejme oveľa viac času ako väčšina z nich, tvárim sa, že sa ponáhľam. Dokonalé ženy s dokonalými životmi sa vždy ponáhľajú, pretože ne-

dokonalá

majú čas strácať čas. Sú zaneprázdnené, majú veľa práce, povinností, chodia na služobné cesty, majú priateľov v rôznych štátoch a ovládajú niekoľko jazykov. Aj ľudia, ktorí cestujú sami, sa väčšinou ponáhľajú.

Kráčam priamo k samoobslužnému odbavovaniu batožiny, skenujem letenku, priliepam na rúčku kufra pásky a odovzdávam ho na pás s tichou prosbou o doručenie do správnej cieľovej krajiny.

Bezpečnostnou kontrolou prechádzam bez váhania, nič zlé predsa nerobím, nepašujem drogy ani nie som zločinec na úteku.

A napriek tomu mi odľahlo, keď som si prehodila cez rameno svoju malú tašku a prešla do priestoru vyhradeného pre cestujúcich. Mala som pocit, akoby som prešla čarovným priechodom a dostala sa do iného sveta. Toho dokonalého, kde som niekým iným, hovorím zásadne iným jazykom a stáva sa zo mňa moje druhé, bezchybné a úspešné ja.

Vypla som si mobil, kúpila predraženú kávu a kus čokoládovej torty, posadila sa na jediné voľné miesto v kúte stiesnenej kaviarne, strčila si do uší vypnuté slúchadlá a sledovala dav, ktorý sa hemžil okolo mňa. Na letiskách stretnete asi najväčšiu zmes ľudí, akej je svet schopný. Nepoznáte ich, ale o každom z nich si podvedome vytvoríte predstavu osobnosti, ktorá je čistým výplodom vašej fantázie, a v skutočnosti sú niekým úplne iným. Je to však v poriadku, pretože ani jedného z nich už nikdy neuvidíte. A ak aj uvidíte, spomedzi všetkých tvárí si ho nebudete pamätať.

„Stačí,“ povedala som sama sebe po tom, čo som zbytočne dlhý čas civela do prázdna. Je najvyšší čas vymyslieť si plán. Práve som definitívne a nezvratne ukončila vzťah a vyriešila tým problém sebe aj jemu. Sedím na letisku a idem sama na dovolenku. Zvláštne, ale nie šokujúce ani nečakané. Čas na vlastné myšlienky potrebuje každý z času na čas ako soľ. Usporiadať si v hlave, čo bolo a čo bude. Neurobíť žiadne unáhlené kroky či nevhodné rozhodnutia, vyhnúť sa akýmkoľvek konfrontáciám, obvineniam či výčitkám. Jednoducho potrebujem čas, aby som sa nastavila na to, že v mojom živote už nebude a ja som voľná a slobodná, čo však prináša aj určité povinnosti. Rozanalyzovala som si náš vzťah ešte raz.

Rok som ho spoznávala a učila sa o ňom všetko. Chvilkami som mala dokonca pocit, že som zaľúbená. Pretože to je prvý rok bežné. Priznávam, nebolo to tak a netrvalo to rok. Bola som len v manipulačnej fáze, keď si zo mňa môj – teraz už bývalý – priateľ (znie to oveľa lepšia ako priateľ) urobil poslušnú bábku, pretože chcel tiež dokonalú priateľku, ale nevybral si tak celkom vhodnú osobu. Jeho správanie bolo plné červených výkričníkov, ktoré však väčšina žien na začiatku vzťahu vidieť nechce. Druhý rok som o tom bola už presvedčená, vedela som, ako bude reagovať, kedy nastane citové vydieranie, kedy osočovanie a prekrúcanie skutočnosti s cieľom vyvolať vo mne výčitky svedomia. Neúspešne. Prestávala som veriť ilúzii, ktorú sa snažil vytvoriť, a začínala si na jeho manipulatívne techniky dávať pozor. Čo si všimol rýchlejšie, ako som pred-

dokonalá

pokladala, a problém bol na svete, pretože to nečakal. No som mu vďačná za každú lekciu, ktorú som získala pri jeho priam učebnicovej toxickej a narcistickej manipulácii, na akú si zvykol v predchádzajúcich vzťahoch a ktorá fungovala, až kým to neprestalo baviť jeho samého.

A zrazu som sa v jedno pekné slnečné ráno zobudila a prestalo to baviť mňa. Neznášala som ho. Panebože, a ako veľmi! Z ničoho nič sa vo mne zobudila nenávisť a stala som sa doslova alergickou na všetko, čo urobil alebo povedal.

„Čo je?“ spýtal sa ma, škriabuc si jednou rukou ani neviem ktorú časť rozkroku vo svojich povestných boxerkách a druhou pridržiavajúc dvere na otvorenej chladničke. Prešla ma chuť na kávu, ktorú som mala v pláne vypiť.

„Nenávidím ťa,“ povedala som ľahostajne a zároveň od srdca. „Ani si nevieš predstaviť ako veľmi,“ dodala som s upreným pohľadom do jeho očí. Uľavilo sa mi, že je to vonku, no len na príliš krátku chvíľu.

„Ale prosím ťa,“ zasmial sa. Neveril tomu. Bol skalopevne presvedčený o vlastnej dokonalosti, neexistovala možnosť, že by mu niekto ako ja nezobal z ruky a nepovažoval ho za poloboha. Bol presvedčený, že žartujem a že som do neho taká zaľúbená, že by som nebola schopná žiadnej nenávisťi. Zobala som mu predsa z ruky!

„Myslím to vážne.“

„Čo by si bezo mňa robila?“ Neuhýbala som pohľadom a jemu to dochádzalo naozaj dlho.

„Je koniec. Skončilo sa to medzi nami už dávno a ty to veľmi dobre vieš.“ Pripadalo mi absurdné, že ho musím presvedčať o tom, že ho nemilujem, že s ním nechcem mať nič spoločné a že bez neho dokážem žiť rovnako, ako som to dokázala predtým.

A z ničoho nič, keď pochopil, že to skutočne myslím vážne, sa situácia zmenila. Konečne vytiahol ruku z boxeriek a pokúsil sa ma ňou objať. Keď som sa znechutene uhla, vyhlásil, že ma predsa miluje, a potom sa ma zvýšeným hlasom spýtal, či si to vôbec uvedomujem. Následne som úprimne odpovedala, že si uvedomujem najmä to, že ja k nemu nič necítim a nemá to medzi nami zmysel. Potom ma prosil o odpustenie. Netušila som, čo som mu mala odpustiť, možno mi nepriamo priznal niečo, čo vlastne ani nechcel. Šikovne to okamžite zahováral a zachraňoval nezachrániteľné. Liepal sa po mne, hladkal ma po chrbte a tvrdil, že nechce aby sa náš vzťah bezdôvodne rozpadol. V skutočnosti mi to bolo ukradnuté, iba som sa chytala slamky – potenciálnym dôvodom, ktorý spôsobil on. Lenže on by si chybu nikdy nepriznal, takže sme len zbytočne naťahovali čas.

„Podviedla som ťa,“ povedala som, aby som ho konečne umlčala a nemusela počúvať slová, ktorých som už mala plné zuby. O pár stotín sekúnd som bola rada, že mi všetky zuby ostali v ústach. Pretože z jedného nešťastného muža, zrazu nekonečne milujúceho svoju priateľku na život a na smrť, sa stala ponížená osoba, čo sa zmohla len na najsilnejšiu facku, akú som v živote dostala. Moment. Bola to jediná facka, ktorú som od muža dostala.

dokonalá

„Vždy som vedel, že si kurva a že ma podvádzaš. Vedel som, že si sa išla kurviť, všetci mi to vraveli!“ Okom som zablúdila na hranatý stojan s drahými kuchárskymi nožmi, ktorý stál príliš nebezpečne blízko medzi mnou a ním. Hlavou mi prebehla veľmi konkrétna predstava, ako by som mu najväčším z nich podrezala krk. „S kým si sa začala vláčiť, čo? Keď už fajčíš iného vtáka, tak ma nepotrebuješ, čo? Len si ma využívala!“

„Vypadni odtiaľto,“ reagovala som napočudovanie pokojným hlasom.

„Ty vyhadzuješ mňa? Keď sa kurvíš, nech sa ti páči, choď si za svojím princom! Prečo by som mal odchádzať ja?“

„Ak okamžite neodídeš, volám políciu.“

„No jasné,“ zasmial sa neveriacky.

Mlčky som prešla bytom, nemienila som sa mu vyhrážať, už nie, jeho správanie bolo poslednou kvapkou mojej trpezlivosti, ktorá pretiekla v momente, keď ma udrel. Bez zaváhania a bez ospravedlnenia. Neudrel ženu prvýkrát, nebol zo seba prekvapený ani nebol v šoku. A obávam sa, že keby som tú ranu ustála, dostala by som aj druhú. Ak by som sa bránila, možno by ich bolo oveľa viac.

Hľadela som z okna, ako naštvane a so zaťatými päťami kráča po chodníku a prechádza cez cestu. Spoza rohu sa neprirodzene rýchlo vyrútilo auto. Aj keby som chcela, nedokázala som tomu zabrániť. Spomedzi dvoch zaparkovaných vozidiel vyšiel rovno do jazdy tomu šialenému šoférovi – a bum! Nestihol sa ani ob-

zrieť a auto nestihlo ani zabrzdíť, preletel cez kapotu a zlomil si väz. Rýchle a efektívne, auto odchádza, on ostáva ležať v neprirodzenej polohe na zemi, až kým ho neprejde dodávka kuriérskej služby, pretože vodič nehľadá na cestu, ale do mobilu.

Z mojej príliš živej predstavy pri pohľade von oknom ma prerušilo tresnutie vchodových dverí, skôr než som stihla niečo urobiť. Vedela som to, je to najväčší zbabelec, akého poznám. Vždy taký bol, hádal sa zásadne len s ľuďmi, u ktorých si to mohol dovoliť. Keď sa niekde čosi zomlelo, zdúchol. Keď sa po mne liepal opitý chlap v bare, smial sa, pretože bol posratý až za ušami. Musel to vybaviť niekto iný a napokon to bola moja chyba, celý večer som ho provokovala a určite sa mi to páčilo. A podobných prípadov by som mohla menovať veľa, ale veď, povedzme si otvorene, každý z nás takéhoto idiota pozná. Čo je horšie, väčšina z nás s takým človekom aj strávil nejaký čas, kým dostala rozum. Ak používate minulý čas, gratulujem vám, ste silnejšie, než ste si mysleli. Ak prítomný, nájdite v sebe odvahu pozrieť sa na takého istého idiota z iného uhla pohľadu. A áno, to, čo považujete za znamenia už na začiatku, sú naozaj červené výkričníky, nie len domnienka, že sa ešte nepoznáte a musíte mu dať šancu. Nie, nemusíte. Ušetríte sa toho. Ale ak ste rovnako naivná, ako som bola ja, pokojne do toho choďte, ušetríte toho nejakú inú ženu. Rovnako naivnú, ako sme my obe.

Nemal to urobiť. Naozaj nemal...

Ale teraz som tu. A nie je mi to vôbec ľúto, nepo-